

BILTEN UKPS
boj 6-7 / jun-jul 2012

Političar je čovek kome laž služi na čast
(Stevan Naumović)

Avaj, minu maj i ljuti *presidential* okršaj. Prvi krug – mutna Marica. U drugom Sitnicu pregazio Tomica. Razdirani između optičke iluzije, stranačke fuzije, odgađane evro-inkluzije i MMF infuzije, Padanici se presitili *Zucker-Wassera* sa billboard-postera. Prisetili se da najvole Tomato *Paradise* i *отоман*, u kojem se krije pobeđničko ime preduskršnjeg legato isposnika. A timu tomofila priskočila i gerila dobrih vila listićima bez hlorofila (*Sapletimo manekena, baš nas briga šta je cena!*). Tako je bela – boja predaje – izvojevala pobedu, a pojava stigla u anale kao *šizma neogospodizma*. Vojvoda, gle čuda, tropno u Vojvodini (gde čelnik nije pajkio na lovor-prognozama). **ЏЏЏ** Predsednik svih Prvoboraca Stiorporaca iz predgrađa i zabrđa daće, veli, sebe za spas posrnule tomovine (*Паданија, земља мала, биће Мека капитала!*). Tek što je obećao da sa evro-druma neće da skreće, похрлио раздрагано Друмину у рођину (не иде се џабе на братско канабе – губер је читава четири слова краћи од губерније). **ЏЏЏ** Predator dužnosti i polagator zakletve držali se dugo za ruke, ko mladenci u Melencima. Sve bilo slikano za herbarijum istorije. Pristupni govor (*diskurs hernia*) odisao reformskim skalpel-rezovima Пр(а)воверног Демократског Владара (PDV): Јунски замајац уместо мајског замајавања! Нићево бољше ње буђет как рањше! Тајкуне бившег президента – mezimčeta Oksidenta – сејчас заменити славјаносербским олигарсима! Osetljiv na narodni vapaj „Бахати, бахати, немојте нас јахати!“, PDV obećao da Padanija neće biti čiča-Tomina kobila. **ЏЏЏ** A stranka u najvećem stresu od postanka, lišena počinka zbog lošeg učinka, platila danak za četvorogodni sanak. Uz bolno sećanje i višednevno višesatno većanje, štim-tim njenog GO, umesto ranije skovane, nudi novoskuvanu krilaticu: *Za goli život*. **ЏЏЏ** Sovoljubu Sporoviću (autoru hita *Tandrčak, tandrčak, vreteno, vr(a)timo se smeteno!*) i dalje polazi za rukom da podmeće nogu svima koji bi da ugroze dostojanstvenu litiju pobožnika srednjeg roda, znanog kao *neutrum*. **ЏЏЏ** Čvrsta ruka mekoga podvaljka omamljena ulogom parnog valjka Socijalno Pravednog Sveta, u kojem ministar za infrastrukturu, član *Partnerstva za Miru*, predano gradi puteve povratka. **ЏЏЏ** *Ekspert za kurs, URS i RS* tera po svome. Sa tuđim, jakako. **ЏЏЏ** Uz Vojevanje daljincem iz Haga, klika sledbenika ostala ispod praga. **ЏЏЏ** Pregovori ćepenak-efendija o gazdovanju balkanskom bakalnicom teturaju između *Dogovor kuću gradi, Krpež kuću drži i Drpež kuću ruši*. *Lep ko upisan* ne znači, kažu, poziv na partijsku pripadnost. Sprovešće grozno rigoroznu (de)partizansku (de)partiazciju. Kad minu (p)olovne godine, sve će biti u redu (za brašno, ulje i šećer, naravno).

Ласт њуз: Поп(р)ечитељ просвештенија признао право кривописа на испиту полузрелости, па га сутрадан оспорио. Сазрео и он. Преко ноћи.

Vajz edvajc: Баталите школовање! Сад шнур носи скроловање!

37. МЕЂУНАРОДНИ БЕОГРАДСКИ ПРЕВОДИЛАЧКИ СУСРЕТИ

Удружење књижевних преводаца Србије је и ове године организовало Београдске међународне преводачке сусрете, тридесет седме по реду. На овогодишњим сусретима, одржаним од 24. до 27. маја, главна тема била је посвећена самим преводиоцима и гласила је **Постати и остати књижевни преводац**, под слоганом „*Најлепши посао на свету*“.

Преко 20 преводаца из 15 земаља разговарало је на три округла стола о томе како су се определили баш за овај позив, да ли га сматрају професијом или хобијем, и шта је уопште оно што чини једног књижевног преводиоца. У оквиру разговора, приказан је и занимљив документарни филм колегинице из Удружења књижевних преводаца Хрватске, „Бесконачни пријевод“, у коме је о свом раду говорило једанаест преводаца из Хрватске.

Од ове године уведена је и једна новина. Одлучено је да се позивају на разговор и да размењују своја искуства преводиоци једног нашег писца. Да писац буде окружен уживо својим гласовима на другим језицима, а да се преводиоци сусретну са својим писцем, једним од оних које преводe.

Први је, кроз поглед својих тумача, на Округлом столу био представљен **Давид Албахари**, писац чија су дела преведена на двадесет страних језика, а примерци тих књига, изложени у просторијама Удружења, чинили су својеврсну интернационалну библиотеку.

У разговору су учествовали: **Гојко Лукић** (преводац на француски), **Мирјана Милошевић-Витман** и **Клаус Витман** (преводиоци на немачки), **Александар Прокопијев** (преводац на македонски), **Рада Шарланджијева**, **Русанка Љапова**, **Асја Тихинова-Јовановић** (преводиоци на бугарски), **Дорота Ђирлић** (преводац на пољски), **Емеше Рајшли** (преводац на мађарски), **Соња Поланц** (преводац на словеначки), **Хава Пинхас-Коен** (преводац на хебрејски), **Хаидо Дорадо Кадиља** (преводац на галицијски), **Вирђил Мучи** (преводац на албански).

Пре него што је Гојко Лукић прочитао уводно излагање, Давид Албахари је прочитао песму посвећену својим преводиоцима:

David Albahari

MOJIM PREVODIOCIMA

Kada gledate mene,
vidite sebe kako
pokušavate da budete ja,
ali ne bilo kakvo ja,
već ja koje vam oprašta
što ulazite u njegov tekst
kao u svoju kuću
Čak i cipele pred vratima ostavljate
ne zato što ste tako
negde naučili, a ni zato
što vas zubato sunce
tera da žmirite i oslušujete zujanje reči,
već zbog toga što tako najbrže
napuštamo zujanje koje je pobeglo
kroz teško propustljivu tkaninu jezika.
Ali, čemu žurba?
Neka „flower“ još neko vreme bude „cvet“
i neka „mouse“ još bude „miš“
sve dok se „mače“ zvano „kitten“ ne probudi
i prvi put u životu
nanjuši miris nečega za jelo.
Nanjuši smrt kao vrhunac radosti, kao smisao
trajanja.
Na svu sreću, to ne piše u originalu:
nikada ne bih ja dozvolio
da prevodioci hvale umiranje.

Dosta je njima njihovog umiranja i
svakodnevnog sagorevanja na
mestima gde se jezici računaju i prave uske
senke
koje ne sakrivaju prevodioce već ih, naprotiv,
otkrivaju svakome ko pomišlja da „leben“ nije
isti što i „life“,
da „felicidad“ nije „happiness“,
da „silence“ nije „silenzio“,
što sve prevodioce pretvara u smerne ljude,
iako svaki od njih zna da se „kosmos“ najbolje
prevodi kao
„razlupan kokosov orah“, „mir“ kao „trn uvele
ruže“,
i da jedino reč „srce“ ostaje ista na svim
jezicima,
što prevod čini tačnim, premda bolnim,
kao što je bolno i naše srce
dok izviruje preko ograde od rebara
u potrazi za drugim srcem,
jer tako počinju priče i pesme koje se,
zahvaljujući vama, prevodiocima,
nikada ne završavaju
već uvek iznova počinju da prevode
i tako onemogućavaju da prestane
da postoji onaj mali deo kosmosa
za koji tako spremno kažemo:
Da, jeste, to je naš svet.

Александар Прокопијев: Давидова литература је доживљај. Не мислим само на строгост према речима као инструменту писања, већ улажење у нијансе и њихово значење, што пред преводиоца ставља задатак који је у исто време и велико задовољство, али помало и мучење.

Гојко Лукић: Не мислим да је превођење Давида Албахарија мучење, већ само задовољство. Он је најлакши за превођење од свих писаца које сам превео, јер је његов

ментални склоп универзалан, одрастао је на западној култури, па је на тај начин упола преведен.

Соња Поланц: Ја мислим управо супротно. Превођење Давида је доста тешко, човек се креће у веома уском простору. На први поглед изгледа лако, али структура мисли чини тај свет и скученим и безграничним у исти мах.

Мирјана Витман: Ја се водим принципом: „дословно колико је могуће, слободно колико је потребно“. Код Давида Албахарија свака реч стоји на свом месту, структура мишљења је економична, иако су реченице дугачке, није распеван и зато се лако преводи на немачки језик, који је сам по себи дисциплинован и прецизан. Зато га је књижевна критика у Немачкој примила са одушевљењем.

Дорота Ћирлић: Прецизност олакшава посао преводиоцу, ако га следи неће погрешити. Али пре него што почне да преводи, преводилац мора да прочита све Давидове књиге.

Хаиро Дорадо Кадиља: Када сам превео *Геца и Мајера* на галицијски, роман је одмах уврштен у обавезну лектуру. Значи да сам добро пренео културолошки смисао, уопште нисам водио рачуна о граматички, важно ми је шта сам језик изражава.

Рада Шарланджијева: Слажем се са оба супротстављена става, јер сам проживела оба става. Сматрам да се они не искључују, већ допуњавају. Прва етапа превода је лакша, јер на лексичком нивоу текстови не захтевају посебне реалије. Међутим, друга и трећа фаза рада је много тежа. Тамо где си одступио, мораш да се вратиш, јер се граматичка структура језика разликује од бугарске књижевне традиције. Проблем је био остати у Давидовом оквиру, а бити у бугарској књижевној традицији.

Размишља ли аутор о граматичким категоријама док пише?

Давид Албахари: Мени је занимљив овај разговор. Кад пишем не размишљам о тим терминима. Не знам шта су коњуктиви, индикативи... Кад пишем користим земунско-београдску варијанту језика из шездесетих, седамдесетих година прошлог века. Роман *Брат* писао сам по угледу на хрватски превод Томаса Бернхарда, хтео сам да имам помереног приповедача и то је створило пометњу преводиоцима. Ја сам, изгледа, неписмен писац који преводиоцима намеће неки свој језик и ставља их на муке, али из личног искуства знам да су то лепе муке. Можда треба да ћутим, јер ја и сада учим. Сâм сам преводилац и све што сам научио, научио сам из превођења. Превођење је најбоља ствар за писца ако жели да научи да пише. Кад преводим другог писца, морам да постанем он, да се претворим у свог аутора.

И писање и превођење су самотне, усамљеничке делатности. Међутим, у самоћи неко може да буде весело и расположен, а неко мрачан и љут на цео свет. Ако дело настало у „веселој самоћи“ преводи неко ко своју стваралачку самоћу осећа као терет, онда ће „веселост“ оригинала нестати под мраком љутње. Другим речима, за добар превод је неопходно да се самоћа писца и самоћа преводиоца ускладе.

(Н.Н.Б.)

REDOVNE TRIBINE UKPS

Druga po redu ovogodišnja književno-prevodilačka tribina u organizaciji UKPS , održana 22. maja, nazvana *Ponos, gnev i umetnost Orhana Pamuka*, imala je za cilj da otkrije kako se turski nobelovac obračunava sa velikim temama svetske književnosti – bog, ateizam, sloboda volje, patnja, sreća i ljubav, ali i političkim temama - ideje Istoka i Zapada, problem identiteta i usemljenost pojedinca autsajdera.

Gosti tribine Vladislav Bajac i Mirjana Marinković istakli su da je Orhan Pamuk jedan od retkih savremenih pisaca koji nastavlja tradiciju „velikih narativa“ poput jednog Dostojevskog i Tolstoja, ali i da mu je pošlo za rukom da osvoji pažnju velikog broja čitalačke publike u svetu i u domovini u kojoj ima vrlo protivrečan status.

Vladislav Bajac je istako da se Pamuk virtuozno poigrava odnosom fikcije i stvarnosti, zavodi čitaoca i zbunjuje ga, o čemu najbolje svedoči nedavno otvoreni Muzej nevinosti u Istanbulu, koji je osmišljen po uzoru na istoimeni Pamukov roman.

Oba sagovornika složila su se da je ljubav u Pamukovom književnom i esejističkom opusu nalik putovanju koje u ovom životu nema krajnju destinaciju. Mirjana Marinković je povodom ove teme istakla da je treba tumačiti i u orijentalnom ključu, te onda ona dobija poseban značaj i smisao.

Kada je reč o rastrzanosti Pamukovih junaka između vere i ateizma, Vladislav Bajac je naznačio da je ovo važna tema Pamukove umetničke proze, ali da se samo naizgled čini da ona zaokuplja Pamukove junake gotovo istim intenzitetom kao junake Dostojevskog. U dubljoj strukturi Pamukovog dela, ishodište ove borbe zapravo je na sasvim drugom mestu.

Sagovornici su istakli da je Pamuk najlepše stranice svojih eseja *Druge boje* i drugih, u Srbiji još neobjavljenih knjiga eseja, posvetio umetnosti romana. Ovom žanru Pamuk daje gotovo božanski status. Učestvovati kao pisac ili čitalac u umetnosti romana za Pamuka znači biti srećan, uprkos životu koji je zbrkan, težak, brz, bučan, često bez početka, središta i kraja. Jer roman i dalje najdublje govori o „najvećoj sposobnosti ljudskog bića, njegovoj mašti, moći da shvati druge“.

Mirjana Mainković prevela je veći deo književnog opusa Orhana Pamuka i istakla je da on neprestano iznenađuje svoje prevodioce novim jezičko-sintaksičkim i formalnim rešenjima. Iznela je činjenicu da je Pamuk često bio nezadovoljan prevodima svojih romana i eseja na druge strane jezike.

Treća u ciklusu tribina Udruženja književnih prevodilaca Srbije održana je 15. juna. Jedan od razloga da junska književno-prevodilačka tribina bude posvećena umetničkoj prozi **Doris Lesing** jeste njena aktuelnost, iako su najznačajnija ostvarenja napisana šezdesetih i

sedamdesetih godina dvadesetog veka. Gosti tribine Nenad Šaponja i Anđelka Cvijić podsetili su da je Dž. M. Kuci istakao da je Lesingova jedan od retko snažnih vizionara; ona je izuzetno duboko pronikla u duh epohe i nagovestila sve ono što će se desiti u bliskoj budućnosti i što je s kraja dvadesetog veka započeto dezintegracijom na svim nivoima – individualnom, kolektivnom, globalnom.

Sagovornicu su podsetili na tendenciju da se nekritički pristupa piscima koji su dobitnici prestižnih priznanja što često rezultira time da se njihova dela pogrešno interpretiraju i postavljaju u određene stereotipe. To se dogodilo i sa umetničkom prozom Doris Lesing koja je često tumačena u ključu postmodernog feminizma, što je ne samo površno, nego i pogrešno.

Anđelka Cvijić i Nenad Šaponja problematizovali su iz novog ugla književni rad Doris Lesing: najpre kroz novu funkciju romana o kojoj je pisala i govorila sama spisateljica; na primerima romana *Zlatna beležnica*, *Marta Kvest*, *Peto dete* sagovornici su pokušali da odgovore na pitanja kako Lesingova junake dovodi do ruba psihičke izdržljivosti, kakav je status realnosti u pomenutim delima i koja je funkcija neočekivanog upliva fantastičnih elemenata u romanima kojai su pripovedani u realističkom ključu.

Na tribini je posebno istaknuta činjenica da je Doris Lesing sa četrnaest godina svojevolsno napustila školu kao i dalje obrazovanje kroz institucije sistema jer nameću stereotipe. Po Doris Lesing, indoktrinacija unutar obrazovnog sistema omogućava sve ostale nivoe manipulacije ljudima. Obrazovani ljudi su deo režimskih sistema i ne mogu da se pobune jer svaka pobuna ostaje unutar sistema.

Nenad Šaponja je podsetio da je Doris Lesing napisala nekoliko naučno-fantastičnih romana i da će srpski čitaoci imati prilike da upoznaju ovu spisateljicu u novom žanrovskom ruhu.

Iako se književni rad britanske nobelovke može tumačiti u svetlu pominjanog feminizma i postkolonijalizma, sagovornici su pokušali da interpretiraju njeno delo kako ona sama to preporučuje u Predgovoru drugog izdanja *Zlatne beležnice*: „Postoji samo jedan način da se čita, a to je da se po knjižarama i bibliotekama prevrću knjige, biraju i čitaju samo one koje vas privlače, koje ćete ostaviti kada vam dosade... Nikada, nikada nemojte čitati nešto samo zato što osećate da morate, ili zato što je u trendu, ili je deo nekog pokreta. .. Trebalo je da vas uče da čitanjem krčite puteve od jedne simpatije do druge, da razvijete vlastite intuitivne osećaje o onome što čitate... To je ono što bi trebalo da razvijete u sebi, a ne sposobnost citiranja drugih ljudi.“

Ovo je bila poslednja tribina pred letnju pauzu, a od septembra, moderatorka tribina, Milena Đorđijević, imaće nove zanimljive teme i sagovornike.

DODELJENA NAGRADA BRANKO JELIĆ

Tročlani žiri ispred suosnivača (Francuski institut Srbije, Međunarodna prevodilačka radionica u Sremskim Karlovcima i naše Udruženje) činili su Mira Vuković, Jelena Novaković i Živojin Kara-Pešić. Svečano uručenje dobitnicama bilo je tokom Molijerovih dana (30. maja).

Zreli doprinos: Svetlana STOJANOVIĆ za delo: NA PUTU Žoris-Karla UISMANSA (ZAVOD ZA UDŽBENIKE, Beograd) (...) Vera u kojoj junak romana traži izlaz za svoj besciljni život za njega ne može biti široki put katoličke osrednjosti. Njega privlači uska staza retkih podvižnika, monaha i mistika, najteži put samožrtvovanja. On prezire površnost svetovnog sveštenstva a očaran je bezazlenim monahom koji čuva svinje. Osrednjost u veri smeta mu baš kao i u umetnosti... Za njegov stil karakteristična je posebna mešavina uzvišenosti i teških, gotovo blasfemičnih inektiva. Rečenica koja uzleće često je sasečena psovačkom grubošću. Naša prevoditeljka uspešno prenosi tu smenu tonova.

Ovaj roman nije bilo lako prevesti. U njemu je sabrana jedna ogromna erudicija vezana za likovne umetnosti, za liturgiju, za tekstove mistika, žitija svetaca i trebalo je čitaoca provesti kroz tu šumu veoma posebnih znanja. Svetlana Stojanović nas je kroz nju vodila sigurnom rukom. U njenom prevodu nema nejasnih mesta. Verna smislu više nego slovu, ona tumači ono što se kao takvo teško da preneti. Na taj način čini tekst razumljivijim i olakšava nam čitanje. Posebno uspeli su joj blistavi opisi službi u pariskim crkvama gde se okuplja stanovništvo siromašnijih četvrti, gde vizuelni i zvučni utisci podržavaju iskrenu pobožnost. (*M. Vuković*)

Prva ogledanja: Mira ŽIBERNA za delo LJUBAVNE POVESTI Julije KRISTEVE (IZDAVAČKA KNJIŽARNICA ZORANA STOJANOVIĆA, Sremski Karlovci, Novi Sad) (...) Erudicija i hvatanje u koštac sa najsloženijim problemima kroz jedan u suštini multidisciplinarni pristup kojim se odlikuju tekstovi Julije Kristeve, dolazi do izražaja i u jeziku i stilu. Duga i komplikovana rečenica, puna umetnutih iskaza, rečenica koja treba da uhvati razmatranu problematiku u svoj njenoj složenosti, iako nesumnjivo logična i koherentna, nije uvek pristupačna ni obrazovanom čitaocu. Kao takva, ona predstavlja veliki izazov za prevodioca koji mora ne samo da bude dobar poznavalac i francuskog i srpskog jezika i da ima široku opštu kulturu, nego i da poseduje određena znanja iz oblasti psihoanalize, semiotike, lingvističke, književne kritike i da ta znanja primeni u svome radu, a uz to i da sam ima jasnu i lucidnu misao.

Prevodilac, gospođa Mira Žiberna, kojoj je ovo jedan od prvih prevoda knjige - a ta knjiga u originalu ima skoro 500 strana – uspela je da zadovolji sve pomenute zahteve. Uspešno se noseći sa jezičkim, sintaksičkim i stilskim teškoćama koje su se ukazivale na njenom mukotrpnom putu, ona je postigla glavni prevodilački cilj : da ne baš pristupačnu misao jedne značajne teoretičarke kao što je Julija Kristeva prenese iz francuskog u srpski jezički sistem a da ta misao ne bude ni malo okrnjena, pružajući nam prevod koji je razumljiv i sasvim u duhu srpskog jezika, a pri tom u potpunosti ostaje veran smislu izvornog teksta. (*J. Novaković*)

Posebna pohvala pripala je Suzani BOJOVIĆ za delo FILOZOFIJA KAO NAČIN ŽIVLJENJA Pjera ADOA (FEDON, Beograd) (...) Bez ikakve primisli o nadmenosti, ton ovih dijaloga dosledno se drži bergsonovskog nazora da „Filozofija nije konstruisanje sistema, već jednom (zauvek) doneta odluka da gledamo naivno u sebe i oko sebe“. Za Pjera Adoa, „gledati naivno“ znači otarasiti se izveštačenog, uobičajenog, konvencionalnog, konstruisanog, i vratiti se jednom, moglo bi se reći, elementarnom opažanju, rasterećenom od svakog predubedenja“. (Navodi su iz prevoda.) Gospođa Suzana Bojović je sa ozbiljnošću prihvatila i sa autorom iskreno podelila uverenje o jednostavnosti kao istinskoj moralnoj obavezi. Otud u ovoj knjizi nećete naći potvrdu patetične teoretičarske izjave da je prevodilac „osoba koja pleše u lancima“. Okova ovde nema, niti se čitalac susreće, ili, ne daj Bože, sudara sa prevodiocem, koji je, upravo kad je neprimetan, najprisutniji prenosilac vrlina iz jedne kulture u drugu. Retki su i dragoceni iskazi filozofa koji idu podjednako iz uma i duše i plene um i dušu onoga kome su upućeni. A ovi su upravo takvi, zahvaljujući spremnosti pisca i prenosioca njegovih trezvenih poruka da, kao po dogovoru odole iskušenju „greha da budeš ono što nisi“ (*Ž. Kara-Pešić*)

DODELJENA NAGRADA RADOJE TATIĆ

U prostorijama Udruženja 9. juna svečano je dodeljena nagrada iz fonda *Radoje Tatić*. Žiri u sastavu: Biljana Isailović (predsednica), Ivan Milenković, Elizabet Vasiljević, Marina Ljujić i Jasmina Nešković, jednoglasno je doneo odluku da se nagrada *Radoje Tatić*, za najbolji prevod sa španskog i portugalskog jezika u oblastima poezije, proze i eseja, 2012. godine dodeli **Gordani Ćirjanić** za prevod knjige **Hosea Antonija Marine Teorija stvaralačke inteligencije** u izdanju Službenog glasnika iz Beograda. Obrazloženje žirija:

Verovatno je nemoguće utvrditi granicu između spisateljskog i prevodilačkog poziva, naročito ako ih – oba ta poziva – objedinjuje jedna osoba, u ovom slučaju vrhunska prevoditeljka i vrhunska spisateljica Gordana Ćirjanić. Upravo stoga nemoguće je reći koji udeo u prevođenju pripada spisateljici, a koji je udeo prevoditeljke u pisanju romana. Na tu dilemu teško da može da odgovori i sama Gordana Ćirjanić, ali ono što je izvesno jeste da se još jednom pokazalo – i to krajnje ubedljivo – da je uslov svih prevodilačkih uslova, zapravo, poznavanje jezika na koji se prevodi.

Obiman tekst španskog filozofa i esejiste Hose Antonija Marine Gordana Ćirjanić prevodi gipkom i sigurnom rečenicom, sa izraženom jezičkom samosvešću i bez padova koncentracije i energije. Tekstu koji vrvi od skrivenih upućivanja i hotimično otvorenih jezičko-teorijskih pukotina, prevoditeljka prilazi bez opterećenja, ali i sasvim skrupulozno, ne propuštajući da uhvati i prenese kako jezičku inventivnost, tako i teorijsku odgovornost pisca. Prevodilačko umeće Gordane Ćirjanić uspelo je da pomiri ambivalentnosti teksta, njegovu konstitutivnu nestabilnost, njegovu hotimičnu kolebljivost, i zahtev za strogošću. Prevoditeljka ne beži od tehničkog nivoa jezika, niti se krije iza komplikovanih konstrukcija, već preuzima odgovornost i rešava ih, što znači da značenje teksta prenosi pouzdano, čuvajući pritom razigran jezički izraz.

„Teorija stvaralačke inteligencije“ Hosea Antonia Marina, ozbiljna, zanimljiva i korisna knjiga koja se, jezikom nepretencioznim ali preciznim i delotvornim, usudila da dotakne krajnje složene stvari – probleme jezika, pamćenja, stvaralaštva, odnosa inteligencije i emocija – dobila je svog prevodioca. A kada autor, ili knjiga, posebno kada je reč o velikim i složenim tekstovima, dobiju *svog* prevodioca onda jedna kultura, u ovom slučaju srpska, ima sve razloge za slavlje.

DUŠKO PAUNKOVIĆ – NOVI UREDNIK MOSTOVA

Časopis Udruženja književnih prevodilaca Srbije Mostovi dobio je novog urednika (jednoglasno izabranog od komisije u sastavu Spomenka Krajčević, Jelena Stakić i Miloš Konstantinović). To je Duško Paunković, višestruko nagrađivani prevodilac sa ruskog. U svom uređivačkom programu D. Paunković je najavio da će u težištu Mostova i dalje biti lepa književnost, uz što širu geografsku pokrivenost; trudiće se da objavljuje i savremena dela, kao i ona iz književne prošlosti. Neće zanemariti ni različite teorijske discipline, probleme istorije i teorije prevođenja, a pratiće i rad UKPS. Tradicija redovnog objavljivanja dramskih dela biće održana, a uz dramska dela ponekad će se naći i veće pesničke ili prozne celine. Među saradnicima Mostova naći će se i nova imena, a i vizualni identitet i grafička oprema biće novi. Nova je i imejl adresa redakcije Mostova: mostovi011@gmail.com